

Πατήρ

Νικόλαος Πέττας, εις άγιος σύγχρονος ιερεύς.

Τάδε έφη πρεσβυτέρα Ανθή Πέττα, τη 17η μηνός Σεπτεμβρίω 2012 ανήμερα της εορτής της Αγίας Σοφίας,... και την πρωίαν τη 6ης Δεκεμβρίου του ιδίου έτους, ανήμερα της εορτής του Αγίου Νικολάου, επισκόπου Μύρων της Λυκίας, απεδήμησεν εις ουρανούς... «Και όψεσθε, και χαρήσεται η καρδιά υμών, και τα οστά υμών ως βοτάνη ανατελεί· και γνωσθήσεται η χειρ Κυρίου τοις φοβουμένοις αυτόν». Και θα ίδετε την νέαν Ιερουσαλήμ και την δόξαν αυτής, θα χαρή η καρδιά σας, και τα οστά σας θα αναθάλλουν· θα αναζωογονηθούν ωςάν την αναβλαστάνουσαν χλόην. Θα γίνη πλέον γνωστή η παντοδύναμος δεξιά του Κυρίου στους φοβουμένους αυτόν. (Ησ. 66, 14).

Τάδε λέγει Κύριος δια του μεγαλοφωνοτάτου των Προφητών, του Ησαΐου, δια τους φοβουμένους Αυτόν• φόβος γαρ Θεού απαρχή σοφίας εστί. Ουκούν εις μέγας σύγχρονος πνευματικός αστήρ υπήρξεν, ο Πατρο-Νικόλαος Πέττας, ούτινος η ψυχή και η του σώματος αύρα χαΐρουσιν εν κόλποις Αβραάμ, τα δε τούτου οστά αναθάλλουν παρρησία τε και θαυματουργία εις πάντας τους αγωνιζομένους Χριστιανούς, οίτινες παν ο,τι πράττουσιν, αποσκοπεί εις την του Χριστού δόξαν, αλλ' και εις την ανακούφισιν των χειμαζομένων συναθρώπων εν μέσω της λαΐλαπος της Σκύλλας και της Χαρύβδεως, επί ξυρού ακμής του Δ. Ν. Τ., και της προκρούστειας κλίνης, εν τη οποία κείνται Έθνη τε και λαοί.

Ασφαλώς πάντες οι εν πατράσιν οικούντες γιγνώσκουσιν ότι η ημετέρα υπόμηδαμινότης και η λίαν εγνωσμένη άμεσος εν τη αιωνιότητι παροδικότης, ομιλεί δια τον Πατρο-Νικόλα, δια τον Σημειοφόρον και Ηγιασμένον π. Νικόλαον Πέτταν, ούτινος η εν τη Εκκλησία, αλλά και εν τη κοινωνία διακονία υπήρξεν όντως υποδειγματική, δεικνύουσα πάσι-φανεστάτως οδόν άρίστην δια τους συγχρόνους κληρικούς, και δη τους έχοντας θείον έρωτα με την ιερωσύνην και τους θέλοντας να υπερκεράσουν το «παπαδίστικον συντεχνείον», εισερχόμενοι εις την των ιερέων χορείαν.

Τούτο δε λέγω ως ο Πατρο-Νικόλαος έφη δι' εμέ, προορατικώς: «Παπάς θα γίνεις, αλλά θα σε παρακαλέσω να γίνεις και ιερεύς, διότι από παπάδες η κοινωνία είναι κορεσμένη, τουτέστιν έχει χρείαν ιερέων!». Και αληθώς έφη, παπάς, και μάλιστα κρατικό-τροκτικό έγινα, αλλ' ιερεύς, καίτοι διήνυσα 21 έτη εντός του ράσου, το βλέπω χλωμό, καθότι η απόστασις μεταξύ παπαδαριού και ιερωσύνης εστί τεραστία, και οι παροικούντες εν Ιερουσαλήμ γιγνώσκουσιν τούτο.

Ήτο όντως προορατικός ο Σημειοφόρος π. Νικόλαος και ταύτην την χάριν

ομολογώ, εν δε ταις μοιχαλίσιν ημέραις ταύταις -ορών δη καθαρώς τα γενόμενα-
τολμώ να είπω και ομολογώ στεντορείως: Ναι είναι άγιος ο π. Νικόλαος, υπήρξεν
μάρτυς Χριστού ζώντος και δυστυχώς μάρτυς εξ οικείων ήλων, καθότι συντεχνίαι
παπαδίστικαι μισούντες την δόξαν, ήντινα, ο παμμακάριστος απολάμβανε παρά
Θεώ και ανθρώποις, εφρόντισαν δια Βυζαντιο-μηχανιών ν' απαξιώσωσιν το
τεράστιον τούτου έργον ως κληρικού και να εξοντώντωσιν αυτόν εντός των
τειχών της στενοχωρίας και της πικρίας. Όσον ηγαπήθη υπό των συναδέλφων του
καθηγητών και των φοιτητών του, τόσον κατεδιώχθη εκ τινων κακίστων τω
λειτουργήματι. Και εστί ευκολώτερον να αντιμετωπίση εις ιερεύς δύο τρεις
λεγεώνας διαβόλων παρά δύο τρεις κακούς συνοδοιπόρους εν τω ιερατείω.
«Εξελού με, Κύριε, ... εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαί με».
«Γλύτωσε με, Κύριε, από πονηρόν άνθρωπον, από άδικον άνθρωπον σώσε με
(Ψαλμ. 139, 2).

Ταύτα δη πολλάκις εν τη προσευχή έλεγε και ενίοτε, συμπροσευχόμενός του, εκ
των πικραμένων αυτού χειλέων ήκουον: «Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού,
από ανδρός αδίκου ρύσαί με, οίτινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδία, όλην την
ημέραν παρετάσσοντο πολέμους».

Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών ωσει όφεως, ιός ασπίδων υπό τα χείλη αυτών...
«Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαί με». Εστί
μεγίστη τραγωδία μοι έλεγεν το να είναι τις παπάς άνευ χάριτος, διότι η του
ανθρώπου προσωπική σχέσις μετά του Θεού ου δεδομένη εστι, ούτε εχέγγυον
σωτηρίας συνεπάγεται, καθότι ο παπάς ημπορεί να ξεκινήσει με θρησκευτικό
ενθουσιασμό την ιερατικήν πορείαν του και με την των ετών πάροδον να παραμένη
παπάς και κενός χάριτος. Εις αγωνιστής, όστις απ' αρχής δεν αποβλέπει εις την
αυτού νίκην, καταδικασμένος εστί να χάση, εις τους του πνεύματός τε και
φρονήματος αγώνας. Η του αγωνιστού πίστις εις τον Μέγαν Αγωνοθέτην και η
τούτου πεποίθησις, ότι με την Αυτού Χάριν και αυτός θα νικήση, εστί το πρώτον
της «νίκης σημείον».

Όντως ο Σημειοφόρος π. Νικόλαος Πέττας, ως νέος άγιος Θεόδωρος Στουδίτης,
έστη εις στερρό της πίστεως έδρασμα. Η επιτυχής του αγώνος ημών έκβασις,
έλεγεν, έρχεται με την ολοκλήρωσίν του, εφ' όσον ο ιερεύς η ο πιστός έμεινε
σταθερός εις την πορείαν του, εφ' όσον ουκ επηρεάσθη εξ αντιδράσεών τε και
μυκτηρισμών. Δεν ήτο εις ονειροπόλος ο καθηγητής των ΤΕΙ και ιερεύς Πατρο-
Νικόλαος Πέττας, αλλ' ήτο κατ' ουσίαν πραγματιστής, υπερβάλλων δη
συμπληγάδας πολεμίων επαγγελματιών εις το Λειτουργήμα, όντως υπερβάλλων
λίαν επιτυχώς και μοναχικάς τάσεις, αίτινες λόγω κλήσεως οδήγουν αυτόν εις την
«θεωρίαν», τουτέστιν εις την θέαν της του Θεού δόξης, και την πνευματικήν

αυτού ικανοποίησιν την εκ ταύτης προερχομένην. Σημειωτέον ότι ο ουρανοβάμων πατήρ, καίτοι έγγαμος, και δη σύζυγος της πολυάθλου πρεσβυτέρας Ανθής, πατήρ δώδεκα τέκνων, ήτο πρότυπον αφόγου οικογενειάρχου, αγίου ανθρώπου, ιερέως και ασκητού.

Είχον την παρ' αυτού ευλογίαν ίνα αποτίσω φόρον τιμής και ευλαβείας και εις τα τρία τούτου Ασκηταριά, ως ήρεσκετο ίνα ταύτα αποκαλή. Εν πλησίον των εργατικών πολυκατοικιών Ανθείας Πατρών, όπου διέμενε, έτερον, ως πτωχική φάτνη εις χωρίον Φράγκα Αχαΐας και τρίτον, τσίγκινον καλύβην εις την Αγίαν Μαρίναν παλαιού χωρίου Φράγγα, εις όρος Μπαρπά, όπου κείται επί τής ανατολικής παρειάς του Παναχαϊκού. Εις το της πόλεως, συμπροσευχόμενος μαζί του, και εις τα έτερα δύο, μετά την εις Κύριον άνοδόν του, και τα επί γης σημεία τε και θαυμαστά εις εμέ προσωπικώς, αλλά και εις πλείστα πρόσωπα, άτινα μοι εξομολογήθησαν εξαΐσιά τε και δια του Σημειοφόρου γενόμενα, και τα οποία αβιάστως μαρτυρούσιν εν τω κόσμω τούτω την άμετρον του διακόνου Του Πατρο-Νικόλα μεσιτείαν προς τον Κύριόν του, και Θεόν του και Θεόν ημών.

Θελκτικός γαρ εστι κατ' όψιν ο κόσμος ούτος, έλεγεν. Ημείς όμως, δια να τον γίνωμεν ανώτεροι αυτού, πρέπει να είμεθα όλως εκουσίως μωροί ενταύθα, ίνα σοφοί γενώμεθα κατά Θεόν. «Η του κόσμου αγάπη», έλεγεν, ως ο Θεióτατος Πάυλος «έχθρα εις τον Θεόν εστι, και ο αγαπών τον κόσμον γεγύμνωται της του Θεού αγάπης». Ημείς εκλήθημεν δια την κατάκτησιν του Ουρανού. Πρόκειται δια μίαν αιώνιον κληρονομίαν, κληρονομίαν ολοκλήρου του Θεού• «Πάντα γαρ απέδωκας ημίν».

Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού! Τι γαρ εδώκαμεν εις τον Θεόν, ίνα χαρίση εις ημάς την απέραντον Αυτού βασιλείαν; Τας κακίας μας; Τας ασεβείας μας και γενικώς τα άπειρα εις μέτρον και ενοχήν σφάλματά μας; Ομολογούμεν την χάριν, ου κρύπτομεν το έλεος. Ας αγωνισθώμεν, βραβεία αιώνια απόκεινται εις τους αγωνιστάς, τρέχε όπίσω καθαρότητος βίου. Σπεύδε μακρύναι τον κόσμον εκ της διανοίας σου και πλησίαζε την καρδίαν σου εις τον άνω κόσμον, όπου βασιλεύει η αιώνιος χαρά, η ειρήνη, η μακαριότης. Συ δε σπείρε έργα καλά μετά δακρύων, ευκαίρως ακαίρως, ως Απόστολος έλεγεν.

Σήμερον πολλάκις, δυστυχώς, ελλείπουσιν οι αφανείς και ταπεινοί, του διαμετρήματος του Πατρο-Νικολάου Πέττα, μάρτυρες του ορθόδοξου χριστιανικού ήθους, οίτινες συνδυάζουσιν αρρήκτως Ορδοδοξίαν τε και Ορθοπραξίαν, λόγον τε και πράξιν. Ο πειρασμός του ακράτου ευδαιμονισμού και του ακορέστου υλισμού, οίτινες κατεπόρθησαν αμαχητί σχεδόν την γενεάν μας, παράγοντες που δεν αφήνουν διόδους όντως ζωής και ούτως επεκτείνουμεν την όρασίμ μας πέραν του παροδικού τε και χοϊκού κόσμου, εις το επέκεινα, «ένθα ήχος καθαρός

εορταζόντων και βοώντων απαύστως το Κύριε, δόξα σοι»! Ο Χριστός όμως εστίν: «χθες και σήμερον ο Αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. 13, 8).

Η Αυτού διδασκαλία όμως και το βίωμα της Χάριτος, το οποίον εις ημάς μετέδωσεν, δεν ανήκουσι μόνον εις την πάλαι εποχήν, αλλά εις απάσας τας εποχάς, και επομένως, και εις την μοιχαλίδα ταύτην εποχήν. Δια τούτο δ' ακριβώς άνθρωποι, οίτινες έζησαν εντόνως την εν Χριστώ ζωήν εις τας ημέρας ταύτας η εις το πρόσφατον παρελθόν, δεν πρέπει να παρέρχονται απαρατήρητοι εξ ημών, τουλάχιστον απ' όσους «πεινούν τε και διψούν» τόν Θεόν και την αιώνιον ζωήν.

Τοιαύτα παραδείγματα αγίων ανθρώπων αποδεικνύουσι την αγιότητα κατορθωτήν και εις τους καιρούς μας, όσον αντίξοες και εάν είναι αι συνθήκαι. Ούτως ο άγιος Νικόλαος Πλανάς, ο άγιος Νεκτάριος ο εν Αιγίνη, ο άγιος Ιωάννης ο της Κοστάνδης, ο άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, ο παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης, ο σημειοφόρος εκ Πατρών Πατρο-Νικόλαος Πέττας, ο Γέροντας Αμφιλόχιος Μακρής, ο Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος, ο μέγας του Ερυμάνθου Τριταίας, ο επί εκατονταετίαν Καθηγούμενος π. Σάββας Δημητρόπουλος, ο Γέροντας Ιερώνυμος της Αιγίνης, ο νεοκαταταγής όσιος Ιουστίνος Πόποβιτς και πλείσται σύγχρονοι μορφαί του Αγίου Όρους και πλήθος ετέρων πνευματικών του αιώνος ημών μορφών, εμπνέουν και εμπυχώνουν ημάς τους πιστούς με την αγιότητα αυτών και αποτελούν μάρτυρας της επί της γης πνευματικής Βασιλείας του Θεού. Βοηθούν ημάς ίνα γνωρίσωμεν «τι εσμέν», είτα «διατί εσμέν», κατόπιν «που εσμέν» και, καταληκτικώς, «που πάλιν πορευσόμεθα».

Ταύτα έγγραφον την Παρασκευήν 5ην Δεκεμβρίου 2014, ημέραν, εν η ο ιερομόναχος Σάββας Δημητρόπουλος εορτάζων και αιωνόβιος εισέτι, εν τη Ιερά Μονή Ευαγγελισμού Ερυμάνθου δη, ιδών την του π. Νικολάου Πέττα αγιότητα, εξομολογήθη όλως αυθορμήτως τε και απολύτως ειλικρινώς, κάτωθεν του ταπεινού τούτου αμολύντου επιτραχηλίου του ιερέως.

Μέγιστοι πνευματικοί πατέρες αμφότεροι, φωτεινοί οδοδείκται, οίτινες σταυρούμενοι αενάως νάνων της πίστεως έφυγαν, καταπικραμένοι εκ του κόσμου τούτου, διο και ο Κύριος τιμά τούτους τους μεγίστους Πατέρας, οίτινες είχαν τους οφθαλμούς της ψυχής αυτών ανοικτούς και ηδυνήθησαν ίνα ίδωσιν ότι το της Σταυρώσεως θαύμά εστι μεγαλύτερον του της Αναστάσεως θαύματος... και οι νοούντες νοήτωσαν...

Σ' ευχαριστώ σημειοφόρε, άγιε Νικόλαε Πέττα!

Σ' ευχαριστώ γέροντα όσιε, π. Σάββα Δημητρόπουλε!

Ταπεινός αίρων τους οφθαλμούς μου,

αιτούμαι την υμετέραν μεσιτείαν

προς Κύριον Ιησούν. Αμήν.

Υ.Σ. Εν ετέρω αφιερώματι και εφ' όσον συγκεντρώσω απάσας τας των θαυμάτων αυτού μαρτυρίας, θα δημοσιεύσω ταύτας προς ενίσχυσιν των δια την του Χριστού αγίαν πίστιν διωκομένων παρ' ανοήτων ανθρώπων και προς ενδυνάμωσιν της πίστεως ημών προς Κύριον Ιησούν Χριστόν.

Παρασκευή, 5 Δεκεμβρίου 2014.

Παπα-Χαράλαμπος Πανουτσακόπουλος

Αναρτήθηκε από Delis - Pan. Charalampos